

Chengxian, Gansuprovinsen, Kina
Den 11 oktober 2007

tomas.stenback@gmail.com

rachel.stenback@gmail.com

Telefon i Kina: +86 939 3200667

Telefon i Sverige 018-4951537

Besök gärna vår hemsida www.e455.se/kina

* Reseberättelse: Xinjiangprovinsen *

Den 1:a oktober 1949 utropade Mao Folkrepubliken Kina och skapade därmed en nationell helgdag. Kring nationaldagen den 1:a oktober har de flesta skolor och många företag stängt under hela veckan, så vi tackade Mao och passade på att resa längre västerut i Kina än vi har någonsin varit, till den fascinerande provinsen Xinjiang.

Vi reste först med tåg mellan Tianshui (vår närmaste stad som ligger ca 2.5 timmar bort med bil eller buss) och Xinjians huvudstad, Urumqi. Tågresan var mycket bekväm, eftersom vi reste "Soft Sleeper" (4 bäddar i en liten hytt), men resan var 24 timmar lång. Under resans gång kunde vi se landskapet förändras, från grönt och frodigt kring där vi bor (ibland känns det som det regnar konstant!) till torrt och kargt ju närmare Urumqi vi kom. I bakgrunden kunde vi ibland skymta höga berg bakom de kala, bruna kullarna i förgrunden.

Namnet "Urumqi" betyder "vackra betesmarker" på mongoliska, men när man kommer in i den moderna storstaden på nästan tre miljoner invånare, är öppna gröna betesmarker det sista man tänker på! När vi kom fram till staden, redan på tågstationen, lade vi märke till hur olikt Xinjiang är resten av Kina. Xinjiang är till exempel hem för många av Kinas minoriteter. En minoritetsgrupp som är väldigt

stor är Uighur-folket. Många uighurer ser väldigt annorlunda ut mot hankineserna, vilka utgör över 90 % av alla kineser. Vi var förvånade att se många människor med ljust hår och även ljusa ögon, och andra såg arabiska ut. De klär sig också i speciella kläder, och nästan alla Uighur-män bär en färgglad Uighur hatt.

Officiellt har Kina bara en tidszon, så kallad Beijing-tid, men Xinjiang är så långt ifrån huvudstaden att de har skapat en egen, inofficiell tidszon. Detta betyder i praktiken att många affärer och kontor öppnar och stänger två timmar senare än

de skulle ha gjort på östkusten. Att bestämma tid med någon är inte helt enkelt eftersom man måste komma ihåg att fråga om de menar Beijingtid eller Xinjiangtid! Tomas och jag trivdes perfekt med Xinjiangtid eftersom ingen av oss är speciellt morgonpig. Vi skojade att vi alltid borde följa Xinjiangtid!

Första dagen strosade vi runt Urumqi och kände pulsen i staden. Vi smakade på olika uighur-specialiteter, som nästan alltid innehåller kött och då oftast lamm, men som jag lyckades klara mig undan till sist. Första gången vi försökte beställa mat vid en uighur-restaurang kände vi oss som bortkomna turister igen. Servitören kunde knappt mandarin utan bara sitt eget minoritetsspråk.

Ingen kunde heller engelska, men till sist klarade vi av att beställa in olika rätter, många som var helt annorlunda än det vi äter i Gansu. Det var mycket gott och speciellt teet som var svart te med rosor och den färskpressade granatäppeljuicen smakade fantastiskt bra. Det var roligt att få smaka något annat än det vanliga gröna teet vi får till vardags annars.

Inspirerade av guideböcker vi har läst, samt det vackra vädret, åkte vi sedan på en utflykt till Himmelens sjö. Kinesiska geografiska namn är ofta överdrivet beskrivande och poetiska, tycker vi, men i det här fallet stämde namnet precis. Det var verkligen otroligt vackert, med blågrönt vatten, klarblå himmel, och höga, snötäckta berg, vissa på över 5000 meter. Vi trivdes så bra vid sjön att vi

bestämde oss för att övernatta i en yurt, som är kazackernas traditionella tält som ser ut lite som en lappkåta. Vår värd lärde oss att en yurt är tillverkad av en förvånandsvårt komplex kombination av trä, djurskinn på utsidan (nuförtiden också ofta med plast som regnskydd), samt vackra, färggranna mattor och tyger på insidan. En enorm säng fyller nästan hela yurten, och det är meningen att

många ska dela den tillsammans. Yurts har används i många hundra år i den här delen av Kina, och vår värd och hans släkt sov också i liknande men något enklare byggnader. Eftersom det var så sent på turistsäsongen hade vi bara en person till med oss i yurten, en tysk man som vi försökte att prata med. Tomas, som har läst tyska i många år, och jag som har studerat i ett år, kunde nästan inte komma på

några tyska ord alls! Det enda som kom fram var kinesiska ord! Till sist gav vi upp och vi tre, en amerikan-svensk, en svensk, och en tysk, övergick till kinesiska, som var det bästa gemensamma språket vi alla kunde! (Nästa dag överraskade tysken oss båda med att helt plötsligt prata flytande engelska...?!)

Tack vare alla täcken både under och ovanpå frös vi inte på natten, men när vi vaknade var temperaturen bara lite drygt två grader inne, och frost ute! Resten av tiden njöt vi av tystnaden när vi vandrade runt sjön. Sedan kunde jag inte låta bli att betala ca 10 kr att få prova minoritetskläder vid stranden.

Tillbaka i Urumqi var vi väldigt glada att för första gången få besöka en student, som på engelska heter Sally, och se hennes hem. Efter att ha visat oss flera av stadens sevärdheter följde vi med familjen hem till deras lilla, men prydliga, lägenhet, där föräldrarna bjöd oss på mängder av vackra, söta meloner. (Xinjiang är känt för söta, goda meloner och även vindruvor och russin). Vattenmelon med

en miljon kärnor är kanske inte det första man bjuder gäster på hemma i Sverige eller USA, men Sallys mamma ställde helt oberörd fram stora plastbaljor vid våra fötter för att spotta i. Jag tänkte att all nervositet måste snabbt försvinna när man sitter med värdfamiljen och spottar tillsammans i gigantiska baljor på golvet!

Sedan flög vi från Urumqi till Kasghar, som under lång tid var en viktig plats längs sidenvägen. Kasghar består av en fascinerande blandning av gammalt och nytt, och av olika kulturer, religioner, och mat. Den gamla delen av staden, med sina bruna jord- eller tegelhus är den mest levande, spännande delen av staden, och där tillbringade vi mycket tid. Ofta kände vi när vi gick där att vi hade lämnat Kina vi känner igen, för det kändes mer som att gå i ett arabiskt land, speciellt eftersom uighurkvinnorna klär sig i slöja och traditionella kläder. Det var nästan chockerande att se skillnaden mellan klädseln i Kasghar, jämfört med de moderna kläderna som oftast används i Kina. Eftersom uighurerna också är muslimer, finns det också flera vackra, gamla moskéer i staden. Delar av denna moské (se bild) är över 500 år gamla.

Utanför den största moskén samlades både män och kvinnor för att träffas eller tigga, men bara män gick in. Några gånger såg vi en stor begravningsprocession, och där var det också bara män. Jag frågade en taxichaufför en gång vad händer om en kvinnas far, bror, eller son dör, kan hon då medverka? Han svarade, "keyi," som betyder okej. Fast när jag såg på alla mängder av män som samlades, hade jag svårt att tro att det skulle ske.

I Kasghar tillbringade vi den största delen av vår tid med att strosa i de gamla stadsdelarna, besöka den enorma och intressanta bazaaren, shoppa eller att prova lokala specialiteter, till exempel *naan* bröd som bakas på gatan, eller färskpressad granatäpplejuice. Hela tiden försökte vi undvika att bli påkörda av bilar, åsnor med kärra, bussar, eller annat! Trots att Kashgar är en "liten" stad på ca 350.000 invånare, är det folk och rörelse precis överallt. Hela tiden kändes det spännande, med alla intryck och nya exotiska dofter, men ibland var det också lite jobbigt. Överallt längst gatorna var det rörelse: det kunde vara två män som

bakade bröd på gatan, eller hela gator med smeder som tillverkade knivar, yxor och allehanda olika bruksföremål. Svart kolrök stack i näsan och blandades med exotiska doften av spännande kryddor och te. På denna traditionella teaffär blandade ägaren, uighur förstås, torkade blommor, kryddor, och teblad till ett vackert te som, berättade han, många uighurer ofta dricker. (se bild).

Det var verkligen roligt att shoppa i Kasghar, när allt var så nytt för oss, och denna gång var det inte bara jag som shoppade! Tomas stortrivdes vid alla smedjor längst gatorna, och vid butikerna som sålde traditionella lokala instrument. Jag gick istället ofta till butiker med vackra, färgglada, handvävda mattor från alla möjliga länder. Vare sig man handlar en matta eller ett halvkilo russin, gäller det att pruta! Prislappar finns aldrig, utan priset bestäms där, mellan kunden och försäljaren. Ibland kan detta kännas jobbigt (t.ex. när man vill bara ha en sak och sen gå) men som tur är, tycker Tomas oftast att det är kul att pruta!

Vår sista kväll hittade vi en uighur Hot Pot-restaurang som var helt underbar. Hot Pot finns över hela landet och är en stor gryta med soppa som kokas mitt på bordet. Sedan besäller man in olika råvaror som man själv tillagar i soppan. Uighur Hot Pot var något alldeles extra; det doftade av exotiska kryddor och den innehöll fler vitlöksklyftor än vi någonsin har sett! Till detta fick vi gott svart te med smak av ros.

Veckan flög förbi och snart var det dags att återvända. Hemresan kändes längre, speciellt eftersom Tomas fick en maginfluensa och spenderade de 24 timmarna på tågresan sjuk. Dessutom hade vägen kollapsat i ett jordskred bara 15 minuter hemifrån, men lyckligtvis kunde vi ta oss runt på en liten jordväg. Det är skönt att vara hemma igen!

Kolla gärna vår hemsida då vi ska snart sätta ut fler bilder från resan, samt ett videoklipp från yurten: www.e455.se/kina

Rachel and Tomas Stenback
Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China
Zip code: 742500

中国甘肃省成县 陇南师专科研外事处

